

Sygn. akt II PK 265/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko U. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2015 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 3 kwietnia 2014 r.,

- 1. oddała skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w W. zasądził od pozwanego U. Sp. z o.o. na rzecz powoda A. M. kwotę 19.530,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty tytułem

odszkodowania za niezgodne z prawem i nieuzasadnione rozwiązanie z powodem umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Sąd ustalił, że powód był zatrudniony w pozwanym zakładzie pracy w okresie od dnia 5 stycznia 2000 r. do dnia 31 maja 2011 r. na stanowisku kierownika magazynu w pełnym wymiarze czasu pracy. Pozwany pracodawca pismem z dnia 3 lutego 2011 r. rozwiązał z powodem umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 maja 2011 r. Jako przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę pozwany pracodawca wskazał niewykonanie polecenia wydanego przez przełożonego w dniu 7 października 2010 r. odnośnie do zakupu i wyposażenia podległych pracowników magazynu w odzież roboczą przed rozpoczęciem sezonu zimowego, nieterminowe akceptowanie faktur kosztowych i brak należytego nadzoru nad procesem obiegu faktur dotyczących magazynu kierowanego przez powoda, co miało skutkować opóźnieniem ze strony pozwanego pracodawcy w zapłacie należności dla dostawców i narażeniem pozwanego pracodawcy na szkodę w postaci obowiązku zapłaty odsetek z tytułu opóźnienia oraz utratą wizerunku rzetelnego kontrahenta, brak znajomości programu komputerowego Q. służącego do prowadzenia i ewidencji stanów magazynowych w stopniu umożliwiającym należyte i prawidłowe wykonywanie przez powoda powierzonych obowiązków związanych z kierowaniem magazynem, brak aktualizacji weryfikacji stanów magazynowych w systemie D. dla nowych projektów wdrożonych w 2010 r.

Sąd Rejonowy uznał, że wskazane przez pozwanego pracodawcę przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę okazały się nieprawdziwe. Powód nie miał bowiem określonego zakresu obowiązków na piśmie oraz nie uczestniczył w żadnym szkoleniu dotyczącym obsługi programu Q. i systemu D., a zakres obowiązków następcy powoda K. R. został określony na piśmie. Sąd Rejonowy uznał ponadto, że nie było polecenia przełożonego dotyczącego zakupu i wyposażenia podległych pracowników magazynu w odzież roboczą przed rozpoczęciem sezonu zimowego i nie było określonego terminu zakupu odzieży zimowej. Obowiązki koordynatora do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy w magazynie logistycznym od dnia 26 czerwca 2008 r. pełnił K. R., który odpowiadał za sprawy BHP, w tym za zakup odzieży roboczej dla pracowników magazynu. Nie było też określonej procedury

postępowania z fakturami kosztowymi na piśmie, zaś nieterminowe zaakceptowanie faktury kosztowej przez powoda miało miejsce tylko raz, podczas gdy w piśmie wypowiadającym umowę o pracę pozwany pracodawca wskazywał, że miało mieć miejsce nieterminowe akceptowanie faktur kosztowych, co wskazywałoby, że takich faktur miało być więcej niż jedna. Ponadto pozwany pracodawca nie udowodnił, że nieterminowe zaakceptowanie tej jednej faktury naraziło pozwanego pracodawcę na szkodę. Dlatego, w ocenie Sądu, była to zbyt błaha przyczyna, aby uzasadniała wypowiedzenie umowy o pracę powodowi wobec braku procedury określającej zasady postępowania z fakturami kosztowymi.

W wyniku apelacji strony pozwanej Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo w całości.

Sąd Okręgowy uznał w pierwszej kolejności, że apelacja strony pozwanej została złożona w terminie, gdyż pozwana złożyła wniosek o uzasadnienie w dniu 3 lipca 2013 r., tj. w terminie zakreślonym art. 328 § 1 k.p.c. Wniosek ten złożono w jednym egzemplarzu. Jego odpis nie podlegał doręczeniu powodowi na podstawie art. 132 § 1 zdanie trzecie 3 k.p.c., gdyż dotyczy on tylko pism, które wymagają doręczenia przeciwnikowi, gdyż niosą w sobie informacje istotne dla niego w prowadzonym postępowaniu, rzutujące na potrzebę i kierunek podejmowanych czynności procesowych. Pisma zawierające oświadczenia wnioski dla drugiej strony obojętne nie podlegają regułom art. 132 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał ponadto, że zasadny jest zarzut apelacji co do ustalenia, że powodowi nie wydano polecenia zakupu odzieży zimowej dla podległych mu pracowników. Polecenie to wydano na spotkaniu w dniu 7 października 2010 r., a trzech świadkowie: [...]okoliczność tę potwierdzili w swoich zeznaniach. Uznanie zatem, że polecenia takiego nie wydano, jest nieuprawnione, albowiem okoliczność jego wydania wynika z materiału dowodowego, zwłaszcza że zeznaniom tych świadków Sąd pierwszej instancji dał wiarę. Powód dokonał zakupu odzieży zimowej dla pracowników podległych powodowi dopiero w pierwszych dniach grudnia 2010 r., po interwencji przełożonego powoda K. G., kiedy temperatura na zewnątrz spadła do -14° C. Powyższa okoliczność stanowi o

naruszeniu przez powoda obowiązków pracowniczych i uzasadnia wypowiedzenie powodowi umowy o pracę.

Sąd Okręgowy, inaczej niż Sąd pierwszej instancji, uznał, że nieterminowe zaksięgowanie faktury z jednej strony skutkowało brakiem terminowej płatności, narażając pozwanego na utratę reputacji jako kontrahenta, zaś z drugiej strony wywołało potrzebę korekty księgowej tak, by prawidłowo określić wobec organów podatkowych zobowiązania pozwanej, w tym wartość kosztów działalności pozwanej.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że w kontekście przesłanek objętych art. 30 § 4 k.p. strona pozwana wykazała zasadność wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, zaś objęte nim przyczyny były konkretne i prawdziwe.

Powód zaskarżył ten wyrok skargą kasacyjną w całości, zarzucając mu naruszenie art. 369 § 1 k.p.c. i 2 k.p.c., art. 370 k.p.c., art. 373 k.p.c., art. 132 § 1 k.p.c. i art. 132 § 1¹ k.p.c., a pośrednio także art. 125 § 1 k.p.c., polegające na nieodrzczeniu apelacji strony pozwanej, wniesionej dnia 12 września 2013 r., pomimo że do wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 czerwca 2013 r., złożonego przez pozwaną dnia 3 lipca 2013 r., nie dołączono dowodu doręczenia ani dowodu wysłania przesyłką poleconą drugiej stronie odpisu tego pisma, a tym samym wniosek ten podlegał zwrotowi bez wzywania do usunięcia braku, co z kolei sprawia, że termin do wniesienia apelacji upłynął 19 lipca 2013 r., które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ odrzucenie przez Sąd Okręgowy apelacji strony pozwanej skutkowałoby uprawomocnieniem się korzystnego dla powoda wyroku Sądu pierwszej instancji, uniemożliwiając jego zmianę zaskarżonym wyrokiem; art. 45 § 1 k.p., przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wypowiedzenie umowy z powodu niewykonania niezwłocznie jednego polecenia, którego termin nie był oznaczony, oraz przekazania jednej faktury z nieznacznym opóźnieniem stanowi przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę w rozumieniu powołanego przepisu, a w konsekwencji przez niewłaściwe zastosowanie (niezastosowanie), polegające na oddaleniu powództwa, pomimo że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było nieuzasadnione; art. 100 § 1 k.p., przez błędną wykładnię polegającą „na pominięciu odróżnienia poleceń w rozumieniu tego przepisu od innych zdarzeń,

takich jak poruszenie na spotkaniu określonej kwestii (zakupu polarów dla pracowników pracujących w magazynie) jako wymagającej załatwienia, w szczególności bez oznaczenia terminu sfinalizowania tej sprawy”, a w konsekwencji przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, jakoby powodowi wydano na spotkaniu w dniu 7 października 2010 r. polecenie zakupu odzieży roboczej dla podległych mu pracowników, co z kolei doprowadziło do naruszenia art 45 § 1 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie (niezastosowanie), polegające na oddaleniu powództwa, pomimo że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było nieuzasadnione; art 228 § 1 k.p.c. w związku z art 391 § 1 k.p.c. i art 382 k.p.c., polegające na oparciu rozstrzygnięcia o fakty rzekomo powszechnie znane, które w rzeczywistości nie mają takiego waloru, a w dodatku nie zostały nawet przez Sąd dostatecznie sprecyzowane, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ Sąd przyjął owe twierdzenia jako prowadzące do oceny, że jedna z przyczyn wskazanych przez pracodawcę (nieterminowe przekazanie przez powoda faktury złożonej przez spółkę B.) może uzasadniać rozwiązanie z powodem umowy o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 k.p.; art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art 391 § 1 k.p.c., polegające na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, tj. dowodów, na jakich Sąd drugiej instancji oparł się w zakresie ustalenia, że brak terminowego zaksięgowania faktury złożonej przez spółkę B. narażał stronę pozwaną na utratę reputacji jako kontrahenta lub wywoływał potrzebę korekty księgowej, co znacząco utrudnia, jeśli nie uniemożliwia, dokonanie w tym zakresie kontroli kasacyjnej oraz ma istotny wynik sprawy, ponieważ Sąd przyjął te fakty jako prowadzące do oceny, że jedna z przyczyn wskazanych przez pracodawcę (nieterminowe przekazanie przez powoda faktury złożonej przez spółkę B.) może uzasadniać rozwiązanie z powodem umowy o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 k.p., w konsekwencji wskazanych naruszeń także naruszenie art 45 § 1 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie do niedostatecznie ustalonego przez Sąd drugiej instancji stanu faktycznego, prowadzące do oddalenia powództwa, pomimo że rozwiązanie z powodem umowy o pracę było nieuzasadnione.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie ma uzasadnionych podstaw.

Skarżący wskazał na naruszenie art. 369 § 1 i 2 k.p.c., art. 370 k.p.c., art. 373 k.p.c., art. 132 § 1 k.p.c. i art. 132 § 1¹ k.p.c., a pośrednio także art. 125 § 1 k.p.c., wywodząc, że wniosek strony pozwanej o doręczenie wyroku z uzasadnieniem powinien zostać zwrócony, gdyż nie dołączono do niego dowodu doręczenia ani dowodu wysłania przesyłką poleconą drugiej stronie odpisu tego wniosku, a w następstwie apelacja strony pozwanej, jako wniesiona po terminie, podlegała odrzuceniu.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę podziela stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r., V CSK 466/11 (LEX nr 128905100), że art. 132 § 1 k.p.c. dotyczy pism, które wymagają doręczenia przeciwnikowi, gdyż niosą w sobie informacje istotne dla niego w prowadzonym postępowaniu, rzutuujące na potrzebę i kierunek podejmowanych czynności procesowych. Pisma zawierające oświadczenia czy wnioski dla drugiej strony obojętne nie podlegają regułom art. 132 § 1 k.p.c. Wyłączenia przewidziane w art. 132 § 1¹ k.p.c. dotyczą tylko pism objętych zakresem § 1, nie dają natomiast podstawy do budowania dychotomicznego podziału na niepodlegające bezpośredniemu doręczeniu pisma wymienione w art. 132 § 1¹ k.p.c. i wszystkie inne, których doręczenie między profesjonalnymi pełnomocnikami jest obowiązkowe. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia informuje jedynie, że strona chce uzyskać na piśmie motywy rozstrzygnięcia. Jego znaczenie procesowe dla strony przeciwnej ogranicza się do przesunięcia w czasie daty ewentualnego uprawomocnienia się orzeczenia, nie jest to jednak skutek, któremu strona ta swoim działaniem mogłaby zapobiec. Samo złożenie wniosku nie dotyczy przeciwnika, nie pozwala mu przygotować się do obrony, ponieważ na tym etapie nie wiadomo, czy strona składająca wniosek w ogóle zaskarży orzeczenie.

Podobnie przyjął Sąd Najwyższy uchwałę z dnia 27 października 2005 r., III CZP 65/05 (LEX nr 156984) oraz w postanowieniu z dnia 19 grudnia 2006 r., V CZ 103/06 (LEX nr 610105), wskazując, że wnoszone do sądu pisma należy podzielić na pisma procesowe mające znaczenie dla innych niż strona wnosząca

osób uczestniczących w postępowaniu (np. pozew, odpowiedź na pozew, środki zaskarżenia, wnioski dowodowe, wnioski o odroczenie rozprawy) oraz na pisma, które takiego znaczenia nie mają lub dotyczą tylko niektórych uczestników postępowania. Przy czym podkreślić należy, że w tych ostatnich dwóch orzeczeniach, choć dotyczyły one już nieobowiązującego art. 479⁹ § 1 k.p.c., odnoszącego się do spraw gospodarczych, to motywacja uzasadniająca tak wytyczony podział pism procesowych odnosiła się do *ratio legis* art. 128 k.p.c.

W powyższej uchwale (III CZP 65/05) oraz w uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 listopada 2005 r., V CZ 124/05 (LEX nr 171282) Sąd Najwyższy, podkreślił, że w interpretacji art. 125 § 1 k.p.c. i art. 128 k.p.c. istotne znaczenie ma praktyka sądowa, a także racjonalna, pragmatyczna wykładnia odnośnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, co należy uznać za istotny argument.

Wprawdzie żaden przepis prawa nie dokonuje podziału pism procesowych w rozumieniu 125 § 1 k.p.c. i art. 128 k.p.c. na mające znaczenie dla strony przeciwnej i składane wyłącznie w interesie wnoszącego, jednakże taki podział wynika z celu instytucji doręczania pism procesowych. Nie jest ona wartością samą w sobie, ale ma na celu umożliwienie stronie zajęcie stanowiska co do przedstawionych w piśmie procesowym wniosków i oświadczeń jej przeciwnika procesowego, ewentualnie podjęcia przez nią adekwatnych czynności procesowych w reakcji na to pismo. Doręczenie pisma procesowego nie może zatem służyć wyłącznie obowiązkowi informacyjnemu (o stanie sprawy), a taki charakter miałoby doręczenie stronie odpisu wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia wniesionej przez jej przeciwnika.

Dodać też trzeba, że wartością, którą chroni restrykcyjna regulacja zawarta w art. 132 § 1 k.p.c. jest szybkość postępowania sądowego. W przypadku wniosku o sporządzenie uzasadnienia, jego doręczenie stronie przeciwnej nie ma żadnego wpływu na szybkość postępowania sądowego. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2004 r. (OTK- A 2004 nr 7, poz. 72), w którym podkreślono, że: „swoboda ustawodawcy w kształtowaniu odpowiednich procedur nie oznacza (...) dopuszczalności wprowadzania rozwiązań arbitralnych, które ponad miarę, a więc bez wystąpienia istotnych racji, ograniczają prawa procesowe strony, których realizacja stanowi przesłankę do prawidłowego i

sprawiedliwego rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli więc ograniczenie uprawnień procesowych strony jest zbędne z punktu widzenia zamierzonych przez ustawodawcę celów, takich jak zapewnienie większej efektywności postępowania i jego szybkości, a jednocześnie wypacza pozycję stron, uniemożliwia właściwe zrównoważenie ich pozycji procesowej, a tym samym łamie podstawowy postulat sprawiedliwości proceduralnej, czy wreszcie prowadzi do arbitralnego rozstrzygnięcia sprawy - to w tego rodzaju wypadkach dochodziłoby do naruszenia gwarancji konstytucyjnych związanych z prawem do sądu". Nie jest więc możliwe zaakceptowanie restryktywnej wykładni art. 132 § 1 k.p.c. w związku z art. 125 § 1 k.p.c. i art. 128 k.p.c., prowadzącej do tego, że niedoręczenie stronie przeciwnej odpisu wniosku o sporządzenie uzasadnienia powoduje bezskuteczność tej czynności procesowej i w efekcie może stanowić przyczynę odrzucenia apelacji. W tym przypadku zastosowanie wprowadzonego rygoru formalnego, nie służyłoby założonemu przez ustawodawcę celowi zapewnienia większej efektywności postępowania i jego szybkości, ale wyłącznie prowadziłoby do ograniczenia praw procesowych strony.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów podniesionych w ramach drugiej podstawy kasacyjnej podkreślić należy, że, stosownie do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W zarzutach naruszenia art 228 § 1 k.p.c. w związku z art 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art 391 § 1 k.p.c. i w powiązanim w nimi zarzucie naruszenia art 45 § 1 k.p. (przez niewłaściwe zastosowanie do niedostatecznie ustalonego przez Sąd drugiej instancji stanu faktycznego), koncentrujących się wokół kwestii nieterminowego przekazania przełożonemu przez powoda faktury złożonej przez spółkę B., skarżący zarzuca brak ustaleń w kwestii stwierdzanych skutków tego uchybienia, które wedle Sądu drugiej instancji polegały na narażeniu pracodawcy „na utratę reputacji, jako kontrahenta” oraz wywołały potrzebę korekty księgowej „tak, by prawidłowo określić wobec organów podatkowych zobowiązania pozwanej, w tym wartość kosztów działalności pozwanej”. Zmierzają one do podważenia oceny Sądu drugiej instancji dotyczącej wagi popełnionego przez powoda uchybienia. O ile można mieć wątpliwości, czy

rzeczywiście jednostkowy fakt 14-dniowego opóźnienia w zapłacie należności z tytułu faktury może nieść tak daleko idące konsekwencje w postaci „utruty reputacji” oraz czy istotnie konieczna była w tym przypadku „korekta księgową”, to nie może umknąć uwadze, że niezapłacenie należności w terminie bez żadnych wątpliwości potencjalnie narażało stronę pozwaną na poniesienie kosztów zapłaty odsetek (art. 481 § 1 k.c.), na co wskazywała strona pozwana w wypowiedzeniu umowy o pracę. Już choćby z tego względu twierdzenie, że omawiane uchybienie obowiązkom pracowniczym było zbyt błahe, aby uzasadniać wypowiedzenie umowy o pracę, budzi wątpliwości. Co więcej, nie było to jedyne uchybienie obowiązkom pracowniczym przypisane powodowi, bowiem potwierdził się również zarzut niewykonania polecenia zakupu odzieży zimowej dla podległych mu pracowników.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, kwestia dotycząca wydania powodowi polecenia służbowego zakupu odzieży zimowej dla pracowników nie sprowadza się do kwalifikacji prawnej, ale jest ustaleniem faktycznym, które nie może być zwalczane w ramach zarzutu naruszenia art. 100 § 1 k.p. Ustalenie to jest wiążące dla Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Natomiast nieokreślenie terminu wykonania polecenia służbowego może w okolicznościach konkretnej sprawy ważyć na ocenie, czy pracownikowi można zarzucić niewykonanie tego polecenia.

W niniejszej sprawie termin wykonania polecenia w sposób oczywisty wynikał z jego istoty. Powód miał zakupić odzież zimową dla pracowników, celem zabezpieczenia ich przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi. Skoro polecenie wydane zostało 7 października 2010 r., to powinno zostać wykonane w rozsądnym terminie z uwagi na nadchodzący sezon zimowy i powszechnie znane uwarunkowania klimatyczne. Skoro powód dokonał zakupu odzieży zimowej dla podległych mu pracowników dopiero w pierwszych dniach grudnia 2010 r., po interwencji przełożonego powoda, „kiedy temperatura na zewnątrz spadła do -14° C”, to nie tylko że nie wykonał polecenia we właściwym terminie, ale również nie zapewnił pracownikom bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, co należało do jego obowiązków z racji pełnionej funkcji kierowniczej (art. 212 k.p.).

W przypadku potwierdzenia się - wśród wskazanych przez pracodawcę - więcej niż jednej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, ocena zasadności podjętej decyzji musi być dokonana łącznie, a nie z osobna w stosunku do każdego

ze stawianych pracownikowi zarzutów.

W niniejszej sprawie łączna ocena uchybień powoda w wykonywaniu obowiązków pracowniczych - przede wszystkim niewykonanie polecenia służbowego zakupu odzieży zimowej dla pracowników w połączeniu z nieterminowym przekazaniem przełożonemu jednej faktury - prowadzi do wniosku, że wypowiedzenie umowy o pracę było uzasadnione. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego wypowiedzenie umowy o pracę stanowi zwykły sposób jej rozwiązania. Przyczyna wypowiedzenia nie musi w związku z tym mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości. Wypowiedzenie umowy o pracę uważa się za uzasadnione, jeżeli jest podyktowane niewłaściwym wywiązywaniem się pracownika z obowiązków. Podkreślić też należy, że przy rozstrzyganiu o zasadności wypowiedzenia umowy o pracę pracownikowi zajmującemu stanowisko kierownicze, należy stosować ostrzejsze kryteria oceny jego pracy (zob. uchwała pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu najwyższego z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, OSNCP 1985 nr 11, poz. 164; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 1977 r., I PRN 17/77, PiZS 1987 nr 5, s. 70; z dnia 6 października 1998 r., I PKN 373/98, OSNP 1999 nr 21, poz. 68 oraz przywołany wyżej wyrok z dnia 19 kwietnia 2010 r., II PK 306/09, LEX nr 602696).

W rezultacie nieuzasadnione okazały się zarzuty naruszenia prawa materialnego (art. 45 § 1 k.p. i art. 100 § 1 k.p.). Natomiast następstwa wadliwości postępowania wytknięte przez skarżącego, które można odnieść jedynie do wagi uchybienia w postaci nieterminowego przekazania przełożonemu przez powoda faktury złożonej przez spółkę B., nie są tego rodzaju, aby miały one wpływ na wynik sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na mocy art. 98 k.p.c. w związku § 11 ust. 1 pkt 1 w związku z § 12 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

kc